

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az Ormós Ügyvédi Iroda (1055 Budapest, Falk Miksa u. 3. III/2., ügyintéző ügyvéd: dr. Ormós Zoltán) által képviselt **Webvízió Kft.** (6722 Szeged, Rigó u. 22.) I. rendű, dr. Láng Géza jogtanácsos által képviselt **Familio Befektetési és Tanácsadó Kft.** (1134 Budapest, Dévai u. 26-28.) II. rendű, dr. Láng Géza jogtanácsos által képviselt **Genertel Biztosító Zrt.** (1134 Budapest, Dévai u. 26-28.) III. rendű, az Ormós Ügyvédi Iroda (1055 Budapest, Falk Miksa u. 3. III/2., ügyintéző ügyvéd: dr. Ormós Zoltán) által képviselt **EZ Design Kft.** (6725 Szeged, Petőfi Sándor sugárút 52.) IV. rendű, és az Ormós Ügyvédi Iroda (1055 Budapest, Falk Miksa u. 3. III/2., ügyintéző ügyvéd: dr. Ormós Zoltán) által képviselt **Goldner Kft.** (1097 Budapest, Tóth Kálmán u. 33. B. épület 6/3.) V. rendű felpereseknek, a dr. Dudás Gábor Ügyvédi Iroda (1011 Budapest, Iskola utca 38-42. A. ép. I/6., ügyintéző ügyvéd: dr. Dudás Gábor) által képviselt **Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság** (1125 Budapest, Szilágyi Erzsébet fasor 22/C.) alperes ellen, adatvédelmi ügyben hozott közigazgatási határozat (hivatkozási szám: NAIH-2298-23/2013/H.) bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A bíróság a felperesek kereseteit elutasítja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 60 000 (Hatvanezer) forint perköltséget. Kötelezi továbbá a II., III., IV. és V. rendű felpereseket, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessenek meg az alperesnek fejenként 40 000 (Negyvenezer) forint perköltséget.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, fejenként 30 000 (Harmincezer) forint kereseti illetéket az I., II., III., IV. és V. rendű felperesek az adóhatóság külön felhívására az állam javára kötelesek megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alpereshez panaszbejelentés érkezett, mely bejelentésében a panaszos sérelmezte, hogy a leiratkozása ellenére továbbra is érkeznek hírlevelek az I. rendű felperestől, továbbá az I. rendű felperes az elektronikus levélcímét harmadik személyeknek is átadta.

Az alperes az információs önrendelkezési jogról és az információ szabadságról szóló 2011. évi

CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) 60. § (1) bekezdése alapján adatvédelmi hatósági eljárást indított az I. rendű felperessel szemben. A vizsgálat kiterjedt az I. rendű felperes adatkezelési gyakorlatára, a regisztrált felhasználók adatainak kezelésére, a hírlevelek és reklámok küldésének gyakorlatára, a honlapon található „Adatvédelmi és adatkezelési nyilatkozat”-ra, valamint a „Szerződési feltételek és adatvédelmi nyilatkozat”-ra, a vizsgálat tárgyát képezte továbbá a személyes adatok érintett kérelmére történő törlésének gyakorlata, mely utóbbi vizsgálat a fent megjelölt egyedi panaszon alapult. Az alperes különböző kampányokat (Cigányhoroszkóp és Romaáldás, Nőnap Cigányáldás, Világvége, Mikulás, Születésnap Cigányáldás, Cigányhoroszkóp) vizsgált, és azokkal kapcsolatban a II., III., IV. és V. rendű felpereseknek történő adatátadást. Az eljárás során az alperes a tényállás tisztázása érdekében több alkalommal nyilatkozattételre hívta fel a felpereseket, valamint tesztregisztrációt is végzett.

Az alperes a 2014. július 29. napján kelt, NAIH-2298-23/2013/H. számú határozatával az I. rendű felperessel kapcsolatban elrendelte, hogy az adatkezelési gyakorlatát módosítsa akként, hogy az „Adatvédelmi és adatkezelési nyilatkozat” (a továbbiakban: Nyilatkozat) tartalmát módosítsa. E szerint úgy kell az érintettek részére hozzáférhetővé tenni a Nyilatkozatot, hogy a felsorolt adatkezelők között az érintett bejelölhesse, hogy mely társaság részére történő továbbításhoz járul hozzá, továbbá nem lehet a Nyilatkozat elfogadásának feltételül szabni az összes jövőbeni, megjelölt adatkezelő részére történő adattovábbítást. Ezzel egyidejűleg a további adatkezelők Infotv. 20. §-ában előírt adatkezelési tájékoztatóját is hozzáférhetővé és megismerhetővé kell tenni. A módosításnak továbbá ki kell terjednie arra is, hogy az adatbázis értékesítését, mint adatkezelési célt kifejezetten meg kell jelölni a hozzájárulás alapjául szolgáló tájékoztatóban. A határozat elrendelte továbbá, hogy az I. rendű felperes a már regisztrált felhasználókat tájékoztassa a változásról és kérje a hozzájárulásuk megerősítését, továbbá a meg nem erősített regisztráltak törléséről gondoskodjon. Az alperes kötelezte továbbá az I. rendű felperest a jogellenes adatkezelés miatt 750 000 forint adatvédelmi bírság megfizetésére. Egyúttal a II., III., IV. és V. rendű felperesek jogellenes adatkezelését megtiltotta, és kötelezte őket arra, hogy kérjék az I. rendű felperestől a felhasználók hozzájárulásának megerősítését, a hozzájárulást meg nem erősítő adatait pedig töröljék.

Az alperes a felülvizsgálni kért határozatában rögzítette, hogy vizsgálta a regisztráltak által elfogadandó (2012. január 17-én, 2012. március 7-én, 2012. december 5-én, 2012. december 6-án, 2013. június 14-én, és 2013. december 10-én kelt) Nyilatkozatokat, melyekben a Nyilatkozat elfogadója hozzájárul ahhoz, hogy az adatait a felsorolt adatkezelők kezeljék, részére elektronikus hirdetést, reklámlevelet küldjenek. Az adatok törlését az érintettnek minden felsorolt adatkezelőnél külön-külön kell kezdeményeznie, továbbá a 2013. december 10-én kelt Nyilatkozat azt is tartalmazza, hogy a regisztráló hozzájárul a felsorolt adatkezelők részére történő adattovábbításhoz, illetve adatkezelésükhöz. Az alperes a vizsgált dokumentumok között rögzítette továbbá azokat a vállalási szerződéseket, melyek szerint az I. rendű felperes a gyűjtött adatokat ellenérték fejében továbbítja a szerződéses partnereknek, az I. rendű felperes az adatok jogszerű kezeléséért, az adatbiztonságért az adatok átadásáig felel. Az V. rendű felperessel kötött megállapodás alapján az V. rendű felperes az adatok átvételéért nem anyagi ellenszolgáltatást nyújt, hanem az általa üzemeltetett webáruház oldalán kiemelt hirdetési felületet biztosít az I. rendű felperesnek, valamint legalább három alkalommal ajánlja a saját hírlevél listáján az I. rendű felperes szolgáltatásait. Az alperes az előző dokumentumokon túl vizsgálta továbbá az adatátadásról szóló jegyzőkönyveket.

Az alperes megállapította, hogy az I. rendű felperes közvetlen üzletszerzési célú adatszerzés érdekében épít adatbázist, az érintettek a hozzájárulásukat a Nyilatkozat regisztrációkor történő elfogadásával adják meg, mely Nyilatkozatok tartalma az egyes kampányokban lényegében azonos volt, eltérés az adatkezelőként megjelölt társaságok személyében mutatkozott. A Nyilatkozatok

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
13.K.33.175/2014/23.

szerint az érintettek a regisztrációval hozzájárulnak ahhoz, hogy a megadott adataikat közvetlen üzletszerzési célból a visszavonó nyilatkozatig kezeljék, és az általuk ajánlott termékekről/szolgáltatásokról/akciókról/fogyasztói és nyereményjátékokról információt nyújtsanak. Az alperes a fent megjelölt dokumentumok alapján megállapította, hogy a felperesek esetében közös adatkezelési cél nem állapítható meg, eltérő profillal működnek, egyéni céljaik érdekében történik az adatkezelés, tehát önálló adatkezelőnek minősülnek.

Az alperes vizsgálta az érintettek hozzájárulását, mellyel kapcsolatban megállapította, hogy a regisztrációkor adott hozzájárulás megadásához szigorú követelmény a megfelelő előzetes tájékoztatás nyújtása, az adatbázis értékesítése, mint adatkezelési cél azonban nem szerepel az adatkezelésről adott tájékoztatásban. E körben az alperes idézte az Infotv. 3. § 7. pontját, valamint a gazdasági reklámtevékenység alapvető feltételeiről és egyes korlátairól szóló 2008. évi XLVIII. törvény (a továbbiakban: Grt.) 6. § (1)-(2) bekezdéseit, valamint utalt a korábbiakban idézett, az elektronikus kereskedelmi szolgáltatások, valamint az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások egyes kérdéseiről szóló 2001. évi CVIII. törvény (a továbbiakban: Ekertv.) 14. § (5) bekezdésében foglaltakra, és kiemelte, hogy a hozzájárulás definícióját a két törvény is rögzíti, némileg eltérő szóhasználattal. Hivatkozott az Adatvédelmi Munkacsoport 15/2011. számú véleményére, mely szerint a tájékozott hozzájárulás magában foglalja a tények és következmények megismerését és értékelését, érthető nyelvezettel, megfelelő mélységű és pontos/helyes információ nyújtását, az adatkezelés releváns körülményeiről teljes körben, melyben benne vannak a hozzájárulás megadásának következményei is. Az alperes határozatban rögzített álláspontja szerint az érintettnek információval kell bírnia arról a tényről, miszerint az adatai megadásának az az egyik lehetséges következménye, hogy az adatkezelőt közvetlen anyagi előnyhöz juttatja. Az értékesítés, mint cél, az adatkezelés releváns körülményének minősül, és így a tájékoztatónak erre vonatkozó információt is kell tartalmaznia. Rögzítette továbbá, hogy az ún. checkboxok előre történt kipipálása nem igényli a regisztráló megfontolását a tekintetben, hogy a hozzájárulását a pipa elhelyezésével megadja-e, ezen gyakorlatának megváltoztatását azonban az I. rendű felperes vállalta. A hozzájárulással kapcsolatban az alperes vizsgálandónak tekintette továbbá azt is, hogy a Nyilatkozat elfogadásával a regisztráló hozzájárulását adja valamennyi adatkezelő adatkezeléséhez, azaz az érintettnek nincs választási lehetősége, hogy mely adatkezelő adatkezeléséhez járul hozzá. Az Adatvédelmi Munkacsoport véleményére is hivatkozva kifejtette, hogy az önkéntesség a tényleges választási lehetőséget is magában foglalja, amely az adatkezelők közötti választási lehetőséget is felöleli. Összességében megállapította, hogy nem jogszerű az a gyakorlat, hogy a Nyilatkozat elfogadásával a regisztráló automatikusan hozzájárul a felsorolt társaságok adatkezeléséhez, mert az önkéntesség így nem biztosított. Az Infotv. 20. §-ára hivatkozással kifejtette, hogy a határozatban tételesen felsorolt Nyilatkozatokban téves a felhasználók tájékoztatása az érintett jogszabályról, a jogorvoslati lehetőségről, hiszen az a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvényre (a továbbiakban: Avtv.) történik utalás, nem jelölik meg továbbá a panasztétel helyeként az alperesi hatóságot, és nem tájékoztatnak a bírósági jogorvoslat lehetőségéről. Az alperes az érintett kérelmére történő adattörléssel kapcsolatban az Infotv. 4. § (4) bekezdésének, és 7. § (1)-(3) bekezdéseinek megsértését állapította meg amiatt, hogy az I. rendű felperes a már törölt személyeket tartalmazó adatbázist használta fel a hírlevél küldéskor, ennek során 26 személy törölt adatai kerültek újból kezelésre, valamint nem törölte megfelelően az általa kezelt adatokat, megsértve az Infotv. 17. § (2) bekezdés b) pontját és 3. § 13. pontját.

Az alperes az adatvédelmi bíróság kiszabását indokoltnak tartotta figyelemmel arra, hogy az I. rendű felperes éveken keresztül folytatott nagyszámú érintett adatát érintően helytelen tájékoztatáson alapuló adatkezelést, előzetes tájékoztatási kötelezettségének nem megfelelő módon tett eleget, illetve jogellenes adatkezelést végzett a törölt személyek adatát felhasználó hírlevél küldés során.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
13.K.33.175/2014/23.

Az alperes a bírság megállapítása körében értékelte az érintett kör nagyságát (300 000 körüli érintett), értékelte továbbá a 26 személyt érintő törölt adatok újbóli felhasználását, amely az érintettek információs önrendelkezési jogának gyakorlását akadályozta, valamint mert a jogellenes adatkezelést az I. rendű felperes az alperes jelzése ellenére sem észlelte, így azt bírságnövelő tényezőként vette figyelembe. Értékelte továbbá, hogy a törölt adatok újbóli felhasználására két alkalommal is sor került. Bírságcsökkentő körülményként értékelte, hogy az eljárás során több alkalommal módosította az I. rendű felperes az észlelt hiányoknak megfelelően a Nyilatkozat egyes részeit. A bírság megállapítása során figyelembe vette továbbá az I. rendű felperes 2013. évi beszámoló szerinti bevételét (10 millió forint).

A határozat ellen a felperesek kereseteket nyújtottak be. Az I., IV. és V. rendű felperesek az alperesi határozat hatályon kívül helyezését, és az alperes új eljárásra kötelezését kérték. Arra hivatkoztak, hogy sem az európai, sem a hatályos jogszabályok, sem a hazai, vagy a nemzetközi szakirodalom nem ír elő olyan szigorú követelményeket, mint amit a határozat tartalmaz, a jogértelmezés szigorúsága még az Adatvédelmi Munkacsoport véleményét is meghaladja. Álláspontjuk szerint a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 4. § (1) bekezdésében meghatározott tisztességes ügyintézéshez való jogból az következik, hogy a határozat csak a jövőre nézve állapítson meg kötelezettséget. Jogszabálysértésként jelölték meg a Ket. 2. § (1) bekezdésében meghatározott egyenlő bánásmód követelményét, az állásfoglalásnak minősülő határozat ismeretében ugyanis a piacon lévő cégek átalakíthatják az adatkezelési gyakorlatukat. Állították, hogy az alperes nem vette figyelembe a piacot szabályozó iránymutatásokat, megsértve ezzel a Ket. 1. § (2) bekezdésében foglaltakat. Arra is hivatkoztak, hogy a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló 95/46/EK Irányelvből (a továbbiakban: Irányelv) fakadó tájékoztatási kötelezettség szűkebb, mint a hazai szabályozás. E körben idézték az Irányelv 2. cikk h) pontját és 10. cikkét. Kifejtették, hogy az Adatvédelmi Munkacsoport véleményében szereplő tájékozottság fogalma nem terjed ki minden az Infotv. 20. §-ában meghatározott elemre, abban a lényegi információknak kell szerepelnie, tehát hogy ki, milyen célból és mennyi ideig kezeli a személyes adatokat. Sérelmezték, hogy az alperes nem vette figyelembe a FEDMA ajánlását, amely szintén nem tartalmazza azokat a tájékoztatási feltételeket, amelyeket az alperes követelményként támaszt. Álláspontjuk szerint az alperesnek azt kellett volna vizsgálnia, hogy a hiányosságok folytán tisztességtelennek minősül-e az adatkezelés, és erre tekintettel megdől-e a hozzájárulás érvényessége. Arra is hivatkoztak, hogy a határozatból pontosan nem azonosítható, hogy az alperes az Adatvédelmi Munkacsoport melyik véleményéből idéz, a szövegezés sokszor nem kötődik szorosan a véleményhez. Kiemelték, hogy az alperes nem tett eleget a Ket. 50. § (1) bekezdésében meghatározott tényállás tisztázási kötelezettségének, mert nem vizsgálta egyenként a 6 különböző kampány 6 különböző nyilatkozatait, az általa minősített adatkezelések vizsgálatát nem végezte el teljes körűen. Sérelmezték az alperes azon kifogását, hogy a tájékoztatás azért nem megfelelő, mert nem tartalmazza azt, hogy az I. rendű felperes az adattovábbítás során közvetlen haszonhoz juthat. E körben hivatkoztak az eljárás során tett azon nyilatkozatra is, miszerint az adatok értékesítésére nem került sor, egyébként pedig ez adatkezelési szempontból nem is lényeges információ, az adattovábbítás mögötti ügylet pedig üzleti titoknak is minősül. Nem tartják megalapozottnak az alperes külön megadandó hozzájárulásokra vonatkozó álláspontját. E körben idézték a 15/2011. számú véleményt, mely szerint valódi választási lehetőség kell, hogy legyen, ahol nem áll fenn a becsapás, a megfélemlítés, a kényszerítés, vagy más jelentős negatív következmény veszélye. Sérelmezték, hogy a határozat rendelkező része kétszeres kötelezést tartalmaz, amely sérti a Ket. 4. § (1) bekezdésében foglaltakat, hiszen ugyanarra kötelezi a felperest és az adattovábbításban érintett adatkezelőket. Álláspontjuk szerint továbbá az alperes a hatáskörét túllépte a Grt., az Ekertv. és a Dmtv. előírásainak ellenőrzésével. E tekintetben arra hivatkoztak, hogy a Grt. 24. § (4) bekezdése alapján a 6. §-ban foglaltak megsértése esetén a Nemzeti

Média- és Hírközlési Hatóság jár el, úgyszintén az Ekertv. 16/A. § (3) bekezdése szerint a 14/B. §-ban és a Grt. 6. §-ában foglaltak megsértése esetén. Mindezek alapján álláspontjuk szerint az alperes megsértette a Ket. 19. § (1) bekezdésében, 22. §-ában és 1. § (2) bekezdésében foglaltakat. Kifejtették továbbá, hogy az eljárás alapját képező e-mail cím (diamond001@t-online.hu) nem minősül személyes adatnak, melynek folytán az alperesnek nem volt hatásköre a vizsgálat lefolytatására. A kiszabott bírsággal kapcsolatban az I. rendű felperes arra hivatkozott, hogy kis- és középvállalkozásnak minősül (a továbbiakban: kkv.), e miatt az alperesnek a felhívás eszközével kellett volna élnie, és a bíróság kiszabásától eltekintenie a kis- és középvállalkozásokról, fejlődésük támogatásáról szóló 2004. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Kkv tv.) 12/A. §-a alapján, mindezek mellett a bíróság kiszabása során vizsgálnia kellett volna az Infotv. 60. § (2) bekezdése alapján a Ket. 94/A. § (1) bekezdése szerinti mérlegelési szempontokat. E vonatkozásban idézte a 2/2013. Közigazgatási-munkaügyi jogegységi határozatban (a továbbiakban: KMJE) foglaltakat. Előkészítő iratukban további jogszabálysértésként jelölték meg az Alaptörvény T. cikk (1) bekezdését, figyelemmel arra, hogy álláspontjuk szerint az alperes nem a magyar joganyagnak való megfelelést vizsgálta, hanem az Adatvédelmi Munkacsoport véleményét jogforrásként kezelte. Az első tárgyaláson pontosított kereseti kérelmükben a felperesek a hozzájárulás téves jogértelmezése tekintetében az Infotv. 3. § (7) bekezdésének, a tájékoztatási kötelezettség tekintetében pedig az Infotv. 20. §-ában foglaltak megsértésére hivatkoztak.

A II. és III. rendű felperesek keresetükben az alperesi határozat hatályon kívül helyezését, és az alperes új eljárásra kötelezését kérték. Előadták, hogy az adatok gyűjtése során az érintett a hozzájárulását adja ahhoz, hogy a megadott adatait a felsorolt társaságok kezeljék, és/vagy azokat egymásnak továbbítsák, de ez utóbbi adott esetben csak az adatok gyűjtését végző eseti döntése alapján valósul meg ténylegesen. Álláspontjuk szerint az adatkezeléshez/adattovábbításhoz való hozzájárulás csak az arra vonatkozó lehetőségként értelmezhető, nem pedig kötelezettségként. Az adatok célhoz kötöttségének elve tehát nem sérülhet oly módon, hogy az adatátadás csak részlegesen, vagy egyáltalán nem valósul meg. Az értékesítés, mint adatkezelési céllal kapcsolatban kifejtették, hogy az érintettek szempontjából az adatgyűjtés finanszírozási háttere nem bír relevanciával. Az előre kipipált checkbox használatával kapcsolatban arra hivatkoztak, hogy az érdemi funkcióval nem bírt, mivel az érintett az adatkezeléshez az e-mail címének megadásával és a „Halljam a jövőt” gomb megnyomásával járult hozzá. A határozat III.1.3.2 pontjával kapcsolatban kifejtették, hogy a több adatkezelő/adattovábbító címzettre kiterjedő hozzájárulás esetére vonatkozó, a választási lehetőség hiányát kifogásoló alperesi álláspontnak nincs jogszabályi alapja. Ezek az adatkezelők nevesítve vannak, így a regisztráló dönthet úgy, hogy nem veszi igénybe a szolgáltatást. A határozat III.1.4. pontjában meghatározott, a jogorvoslati lehetőség és panasztétel lehetőségének megjelölésére vonatkozó kifogásaival kapcsolatban rögzítették, hogy ezek az adatkezelési hozzájárulás érvényességét nem befolyásolják, az alpereshez fordulás lehetőségét az Infotv. 16. § (2) bekezdése és 18. § (2) bekezdése írja elő, amelyek álláspontja szerint a perbeli esetben nem alkalmazhatók. Összességében kifejtették, hogy az adatkezelés nem volt jogellenes, a tájékoztatás nem tartalmazott olyan helytelen információt, illetve nem hiányzott olyan lényegi információ, amely alapján az érintettek nem kaptak teljes körű tájékoztatást. Előkészítő iratukban az Adatvédelmi Munkacsoport 15/2011. számú véleményére hivatkozással kifejtették, hogy abból nem következik az, hogy ahhoz, hogy a hozzájárulás tájékozottnak minősüljön a tájékoztatásnak az Infotv. 20. §-ában foglaltakra kell kiterjednie. Ugyanakkor az Irányelv 10. és 11. cikke sorolja fel azokat az információkat, amelyeket szükségképpen közölni kell az érintettekkel. Az önkéntességgel kapcsolatban hangsúlyozták, hogy a vélemény alapján akkor önkéntes a hozzájárulás, amennyiben nem áll fenn a megtevesztés kockázata, megfélemlítés, vagy jelentős negatív következmények sem érhetik az érintettet, amennyiben nem adja a hozzájárulását. Az önkéntesség korlátját jelentő körülmények tehát tárgyi súlyukban nem összetéveszthetők a jelen ügygel. Ismételten

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
13.K.33.175/2014/23.

hangsúlyozták, hogy az Infotv. 3. § 7. pontjában foglalt tájékoztatás nem feleltethető meg a 20. § (2) bekezdése szerinti tájékoztatásnak. Összességében arra hivatkoztak, hogy a határozat nem áll összhangban a Grt. 6. §-ában, az Ekertv. 14/B. §-ában, és az Infotv. 3. § 7. pontjában, és 5. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakkal.

Az alperes a keresetek elutasítását kérte, fenntartva a határozatában foglaltakat.

A felperesek keresetei az alábbiak szerint nem alaposak.

Az Infotv. vonatkozó rendelkezései:

3. § E törvény alkalmazása során:

7. hozzájárulás: az érintett akaratának önkéntes és határozott kinyilvánítása, amely megfelelő tájékoztatáson alapul, és amellyel félreérthetetlen beleegyezését adja a rá vonatkozó személyes adatok - teljes körű vagy egyes műveletekre kiterjedő – kezeléséhez.

5. § (1) Személyes adat akkor kezelhető, ha
a) ahhoz az érintett hozzájárul.

20. § (2) Az érintettet az adatkezelés megkezdése előtt egyértelműen és részletesen tájékoztatni kell az adatai kezelésével kapcsolatos minden tényről, így különösen az adatkezelés céljáról és jogalapjáról, az adatkezelésre és az adatfeldolgozásra jogosult személyéről, az adatkezelés időtartamáról, arról, ha az érintett személyes adatait az adatkezelő a 6. § (5) bekezdése alapján kezeli, illetve arról, hogy kik ismerhetik meg az adatokat. A tájékoztatásnak ki kell terjednie az érintett adatkezeléssel kapcsolatos jogaira és jogorvoslati lehetőségeire is.

A bíróság mindenekelőtt rögzíti, hogy a felek között nem volt vitatott az, hogy a felperesek önálló adatkezelők. A felperesek nem vitatták továbbá, hogy a regisztrálóknak nem volt lehetőségük az egyes adatkezelők között választani, és megjelölni azt, hogy mely adatkezelők esetében járulnak hozzá az adataik továbbításához. Nem képezte továbbá vita tárgyát az sem, hogy az adatkezelési cél tekintetében az értékesítés (egyéb ellenszolgáltatás) nem került megjelölésre. Vita tárgyát e tekintetben az képezte, hogy lehetőséget kellett-e biztosítani a felhasználóknak arra, hogy az egyes adatkezelők tekintetében külön-külön választhassanak a hozzájárulásuk megadása tekintetében, továbbá, hogy az adatkezelési cél körében az értékesítést szükséges-e egyáltalán megjelölni, és mindezek hiánya vezethet-e a hozzájárulás érvénytelenségéhez (hiányához).

A bíróság mindenekelőtt a felperesek Grt. és Ekertv. alkalmazása kapcsán előadott, hatáskör hiányára vonatkozó kifogását vizsgálta, figyelemmel arra, hogy a hatáskör esetleges hiánya semmisségi ok, arra vonatkozóan a bíróság hivatalból is bizonyítást folytathat le. A bíróság előjáróban rögzíti, hogy több eseti döntésben (Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.K.31.641/2013/11., 11.K.33.917/2013/7.) már elfogadta az alperes Grt.-re, és Ekertv.-re való hivatkozását. A bíróság ezzel kapcsolatban arra mutat rá, hogy az Infotv. 2. § (1) bekezdése, 38. §-a és 60. § (1) bekezdése alapján, a személyes adatok védelméhez való jog ellenőrzése és érvényre juttatása az alperes hatáskörébe tartozik. Az Infotv. 3. § 7. pontjában foglaltak, azaz a hozzájárulás megfelelése a Grt. 6. §-ában, illetve az Ekertv. 14. §-ában meghatározottakon keresztül vizsgálható, figyelemmel arra, hogy a megjelölt jogszabályhelyek szerint a reklám elektronikus levelezés alapján történő közléséhez a reklám címzettjének, vagyis a felhasználónak előzetes, egyértelmű és kifejezett hozzájárulása szükséges, mely hozzájárulásnak - az Infotv. 3. § 7. pontjában foglaltak szerint - önkéntesnek, határozottnak kell lennie, és megfelelő tájékoztatáson kell alapulnia.

A felperesek által hivatkozott Grt. 24. § (4) bekezdése alapján az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás és - a beszédcélú telefonhívás kivételével - elektronikus hírközlés útján megvalósuló reklám tekintetében a 6. §-ban foglalt rendelkezések megsértése esetén a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság (a továbbiakban: NMHH) jár el az Ekertv.-ben meghatározottak szerint. Ezen rendelkezés azonban nem jelenti azt, hogy az alperes ne vizsgálhatná azt, hogy a gazdasági reklámozóhoz kerülő személyes adatok kezelése megfelel-e az Infotv. rendelkezéseinek, illetve kifejezetten szükséges azt vizsgálnia, hogy az ilyen reklámok esetében a speciális, szektorális szabályok a hozzájárulásra vonatkozóan nem tartalmazzak-e eltérő szabályozást, pl. eltérő szabályozás esetén számon kérhető-e az érintett akaratának önkéntes és határozott, megfelelő tájékoztatáson és félreérthetetlen beleegyezésen alapuló kinyilvánítása. A bíróság e körben arra is felhívja a figyelmet, hogy a két hatóság által vizsgálati körbe vonható védett jogtárgy is eltér (személyes adatok védelme – elektronikus reklámok, hirdetésekre vonatkozó reklámtilalmak megsértése), továbbá az Ekertv. 1. § (3) bekezdése kifejezetten akként rendelkezik, hogy a törvény hatálya nem érinti a személyes adatok védelmére vonatkozó jogszabályok alkalmazását, azaz a személyes adatok védelmére vonatkozó jogszabályok esetleges megsértésének a vizsgálata, és ezen keresztül a személyes adatok kezelésére vonatkozó hozzájárulás Grt. és Ekertv. rendelkezéseinek is megfelelő vizsgálata az alperes hatáskörébe tartozik. Mindezek alapján a bíróság megállapította, hogy az eljárás során nem sérültek a Grt. és az Ekertv. rendelkezései, az alperes eljárása nem ütközött a Ket. 19. § (1) bekezdésébe és 22. §-ába. Megjegyzi továbbá a bíróság, hogy a hatáskör megléte tekintetében irreleváns annak a vizsgálata, hogy a hivatkozott e-mail cím személyes adatnak minősül-e, ugyanis az alperesi vizsgálatnak nem ez, hanem az általános adatkezelési gyakorlat képezte az alapját.

A bíróság ezt követően az I., IV. és V. rendű felperes azon hivatkozását vizsgálta, mely szerint az alperes nem tett eleget a tényállás tisztázási kötelezettségének, mert nem vizsgálta egyenként a Nyilatkozatokat. A bíróság megállapította, hogy az I., IV. és V. rendű felperesek ezen állítása iratellenes, ugyanis a határozat 10. oldala tételesen rögzíti a vizsgált Nyilatkozatokat, és e tekintetben a határozat ezt követő részeiben azért használja pusztán a Nyilatkozat kifejezést, mert megállapítja, hogy azok szövegezése között nincs érdemi különbség, valamennyi esetében a regisztrálók mindegyik adatkezelő esetében hozzájárulnak az adatkezeléshez. A I. rendű felperes maga sem állította, hogy bármely vizsgált Nyilatkozat megfelelt volna az alperes által megállapított, és az alábbiakban részletezett hiányosságoknak, ezért a tényállás tisztázási kötelezettség megsértése körében előadottak nem foghattak helyt.

Az adatkezelés céljával kapcsolatban a bíróság rögzíti, hogy a határozatban hivatkozott, adatgyűjtésre vonatkozó vállalozási szerződések alapján a megrendelők a szerződés aláírásával regisztrálók adatait vásárolják meg, a szerződés a regisztrált tagonkénti ár áfával növelt összegét is meghatározza. A felek megállapodtak abban, hogy a megrendelő a vállalozási díj összegét a teljesítés elfogadását követően, a vállalozó által benyújtott számla ellenében, a számla kézhezvételét követően 8 napos határidővel a Vállalozó, azaz az I. rendű felperes bankszámlájára utalja át. E szerződéses rendelkezésektől kizárólag az V. rendű felperessel kötött együttműködési megállapodás tér el, amennyiben a felek a marketing adatbázishoz való hozzájutás, azaz a regisztrálók adatainak átadása tekintetében megállapodtak abban, hogy az I. rendű felperes a 2012-es Cigányhoroszkóp vírus videó kampányában az V. rendű felperest „feltünteti az adatkezelési feltételek között, és a kampány végén a kampányba regisztrált felhasználókat átadja” az V. rendű felperes részére. Ennek ellentételezéseként pedig az V. rendű felperes vállalja, hogy 2012. december 31-ig az általa üzemeltetett webáruház oldalán kiemelt banner és text linkes megjelenést biztosít az I. rendű felperes számára, valamint saját hírlevél listájának minimum három alkalommal ajánlja az I. rendű felperes szolgáltatásait.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
13.K.33.175/2014/23.

A bíróság a fentiek alapján arra mutat rá, hogy az adatkezelés célja az I. rendű felperes részéről nem kizárólag a reklám-üzenetek továbbítása, hanem az adatbázis átadása érdekében az adatbázis pénzért történő értékesítése, illetve az V. rendű felperes esetében vagyoni értékkel bíró reklámfelület biztosítása volt. Az V. rendű felperessel kötött megállapodással kapcsolatban a bíróság kiemeli, hogy az adatkezelési cél megjelölése független attól, hogy a hivatkozott együttműködés alapján a felek egymás részére számlát nem állítanak ki, terméket nem értékesítenek, tényleges pénzforgalmat nem bonyolítanak, továbbá annak sincs jelentősége, hogy az I. rendű felperes eljárás során tett nyilatkozatai alapján a megrendelők ténylegesen nem szolgáltatottak ellenértéket az I. rendű felperesnek. Jelentősége kizárólag annak van, hogy az adatkezelés célja nem pusztán a hírlevelek küldése folytán közvetlen üzletszerzés, hanem az adatbázis átadása folytán kikötött anyagi, vagy vagyoni értékkel bíró ellentételezés is. A bíróság elfogadta azt az alperesi álláspontot, hogy a tájékozott hozzájárulás abban az esetben valósul meg, amennyiben az érintett információt kap arról a tényről is, hogy az adatai átadásából az I. rendű felperes közvetlen anyagi előnyhöz jut/juthat, ezen anyagi előny körébe pedig kétség kívül a reklámfelület biztosítása is beletartozik. E tekintetben az Irányelv 10. cikke és az Infotv. 20. §-a is azt a követelményt támasztja az adatkezeléssel kapcsolatos tájékoztatás tekintetében, hogy az adatkezelőknek valamennyi lényeges körülményről tájékoztatniuk kell az érintett regisztrálókat. Helyesen hivatkozott arra az alperes, hogy a felsorolás nem taxatív jellegű, így a bíróság álláspontja szerint az adatkezeléssel kapcsolatban minden olyan körülmény lényegesnek minősül, amely a hozzájárulás megadásából következik, az adatbázis átadása folytán az I. rendű felperes esetében kikötött anyagi, vagy vagyoni értékű előnyök pedig az adatkezelés releváns következményei, a tájékoztatás előzetes jellegéből adódóan pedig az anyagi előnyök tényleges realizálódása nem bír jelentőséggel. Ezzel kapcsolatban a bíróság hangsúlyozza, hogy a felperesek állításával ellentétben az alperes nem az üzleti titkot képező, a szerződések mögötti gazdasági (finanszírozási) háttér pontos megjelölését hiányolta, pusztán az adatkezelés céljának megjelölését.

A fentiek alapján a bíróság megalapozottnak tartotta azt az alperesi álláspontot, hogy az Infotv. 3. § 7. pontja a hozzájárulás érvényességét konjunktív feltételek útján határozza meg, mely feltételek körébe az is beletartozik, hogy a hozzájárulásnak megfelelő tájékoztatáson kell alapulnia. Ezen tájékoztatás a fentiekben részletezettek szerint a perbeli esetben hiányzott, így nem foghatott helyt az a felperesek által előadott hivatkozás, hogy a nem teljes körű tájékoztatás a hozzájárulás érvényességét nem érinti. A felperesek arra hivatkoztak, hogy az Infotv. 3. § 7. pontjában meghatározott tájékoztatás nem azonos a 20. § (2) bekezdésében meghatározott tájékoztatással, majd maguk is azt állították, hogy a tájékoztatásnak a lényeges elemekre kell kiterjednie. Az alperes éppen egy ilyen lényeges elem hiányát állapította meg, a fent részletezettek szerint a bíróság álláspontja szerint megalapozottnak tartotta.

A hozzájárulás érvényességével kapcsolatban azt is vizsgálni kellett, hogy megfelel-e az önkéntesség, mint úgyszintén konjunktív feltétel követelményének az a gyakorlat, hogy a Nyilatkozatok elfogadásával a regisztráló valamennyi adatkezelő esetében a hozzájárulását adja az adatai kezeléséhez. A bíróság kiemeli, hogy a felperesek gazdasági profilja – általuk sem vitatottan – eltérő, az adatokat egyéni céljaik érdekében kezelik, önálló felelősséggel járnak el, a regisztrálóknak az adattörlést is külön-külön kell kezdeményezniük az egyes adatkezelőknél. Figyelemmel arra, hogy a felperesek önálló adatkezelők, eltérő gazdasági profillal, a hozzájárulás önkéntességének elengedhetetlen feltétele az adatkezelők közötti tényleges választási lehetőség, ennek hiányában az önkéntesség megállapítása fogalmilag kizárt. Nem változtat ezen a tényen az sem, hogy az utólagos leiratkozás lehetősége külön-külön biztosított az egyes adatkezelők vonatkozásában, mert ez a felpereseknek a jogszabályi rendelkezésekből adódó kötelezettsége, ezért nincs értékelhető összefüggésben az érintett előzetes, és önkéntes, azaz választási lehetőséget biztosító

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
13.K.33.175/2014/23.

hozzájárulásával. Mindezek alapján a bíróság nem fogadta el a felperesek Adatvédelmi Munkacsoport véleményére vonatkozó azon hivatkozását, hogy az önkéntesség hiánya más tárgyi súlyú ügyekben vetődhet fel, ugyanis önmagában a függelmi viszony, illetve az abból adódó kényszerítő erő hiánya nem elegendő az önkéntesség megállapításához, a bíróság álláspontja szerint pedig a szolgáltatás attól való függővé tétele, hogy a hozzájárulás megadása szükségképpen együtt jár további, önálló adatkezelők adatkezeléséhez való hozzájárulással, önmagában olyan függőséget jelent, amely az önkéntesség feltételének hiányához vezet.

Az I., IV. és V. rendű felperesek az Alaptörvény T. cikk (1) bekezdésének megsértésére is hivatkoztak, álláspontjuk szerint az alperes az Adatvédelmi Munkacsoport véleményére, mint jogforrásra hivatkozott. A bíróság álláspontja szerint ezen hivatkozás szintén megalapozatlan, a határozatból kiolvashatóan ugyanis az alperes az Infotv. egyes rendelkezéseit, az adatkezeléssel érintett követelményeket értelmezte a véleményben foglaltakat figyelembe véve, amely nem ütközik az Alaptörvény hivatkozott rendelkezésébe, a határozat nem a vélemény, hanem az Infotv. megsértésén alapul. A FEDMA ajánlásának figyelmen kívül hagyására pedig a határozat jogszabálysértő volta nyilvánvalóan nem alapítható.

A II. és III. rendű felperes a keresetében hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint a célhoz kötöttség elve nem sérült az adattovábbítás során, azonban a határozat ezzel kapcsolatban megállapítást nem tartalmaz, így e körben sem volt jogszabálysértés megállapítható. Megalapozatlanul hivatkozott továbbá arra a II. és III. rendű felperes, hogy a jogorvoslatról való tájékoztatás nem megfelelő volta, illetve a panasztétel helye megjelölésének hiánya a hozzájárulás érvényességét nem érinti, ugyanis ilyen következtetést az alperes a jogorvoslatról való tájékoztatás hiányából nem vont le. Pusztán rögzítette, hogy a tájékoztatás az Infotv. 20. § (2) bekezdésében („A tájékoztatásnak ki kell terjednie az érintett adatkezeléssel kapcsolatos jogaira és jogorvoslati lehetőségeire is.”) előírtakkal ellentétben nem terjed ki a jogorvoslati lehetőségekre, melynek tényét a felperesek nem vitatták.

A checkbox előre történt kipipálásával kapcsolatban az alperes azt állapította meg, hogy ebben az esetben nem igényli a regisztráció megfontolását az érintettől azzal, hogy a hozzájárulását a pipa engedélyezésével megadja-e, azaz nem határozott/kifejezett a hozzájárulás. A II., III. rendű felperesek ezzel kapcsolatban azt sérelmezték, hogy valójában az előre kipipált checkbox érdemi funkcióval nem bírt, mivel az érintett az adatkezeléshez az e-mail címének megadásával és a „Halljam a jövőt” gomb megnyomásával járult hozzá. A bíróság álláspontja szerint ez az érvelés nem foghatott helyt, ugyanis a határozott, félreérthetetlen beleegyezésen alapuló, egyértelmű és kifejezett hozzájárulás követelményét nem elégíti ki az, ha a felperesek kvázi előre jelzik (a checkbox kipipálásával), hogy az érintett az adatkezelési tájékoztatóban foglaltakat elolvasta, megértette, és hozzájárul ahhoz, hogy a személyes adatait kezeljék a megjelölt célból és feltételekkel, még abban az esetben sem, ha ahhoz az e-mail cím elküldése és egy további gomb megnyomása is szükséges. Ez ugyanis ugyanúgy hallgatólagosságot, és nem félreérthetetlen beleegyezést feltételez a tekintetben, hogy a regisztráló az e-mail címe elküldésével az adatkezeléshez is hozzájárul, a regisztrálók ilyen fajta befolyásolása a határozott/kifejezett hozzájárulás követelményével nem egyeztethető össze.

A fentiek alapján a bíróság megállapította, hogy az alperesi határozat nem ütközik az Infotv. felperesek által felhívott rendelkezéseibe.

A bíróság a kiszabott bírság kapcsán megállapította, hogy a Kkv. tv. a perbeli esetben nem volt alkalmazható az alábbiak okán.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
13.K.33.175/2014/23.

A KMJE értelmében, a hatósági ellenőrzés a jogérvényesítés érdekében végzett speciális ellenőrzési tevékenység, melyet a közigazgatás közhatalom birtokában, a közigazgatási szervezeti rendszertől elkülönült külső jogalanyok irányába, a hatóságok az anyagi jogi normák érvényesítése érdekében végeznek. A KMJE elhatárolási pontként rögzíti az adott eljárásokra vonatkozóan, hogy a hatósági ellenőrzés során feltárt jogellenes magatartás szankciója bírság legyen. A Kkv. tv. 12/A. §-a a kis- és középvállalkozások esetében a hatósági ellenőrzés Ket.-ben írt szabályaihoz képest tartalmaz eltérést, melynek lényege, hogy első esetben előforduló jogsértés esetében - a törvényben meghatározott kivételektől eltekintve - bírság kiszabása helyett figyelmeztetést kell alkalmazni.

A KMJE alapján a Kkv. tv. alkalmazhatóságát az eljáró hatóságok a következő eljárási rendben vizsgálják: „A jogalkalmazó akkor jár el helyesen, ha először vizsgálja a Ket. 94. § (1) bekezdés a) pontja szerinti eljárás lehetőségét. Ezzel eleget tesz a fokozatosság elvének, mivel a felhívás alkalmazásakor valójában nem alkalmaz szankciót, szemben a Kkv. tv. által előírt figyelmeztetéssel, amelyre akkor kerülhet sor, ha a Ket. fenti szabálya a Ket. 94. § (2) bekezdés előírásai miatt nem alkalmazható, vagy jogkövető magatartás híján nem vezetett eredményre. A Ket. 94. § (1) bekezdés a) pontja szerinti eljárás esetén tehát a hatóság - nem fellebbezhető - végzésben határidő tűzésével kötelezi az ügyfelet a jogsértő magatartás megszüntetésére, a jogszerű állapot helyreállítására, ezzel hatósági eljárás megindítása nélkül kezeli a helyzetet. Amennyiben a 94. § (1) bekezdés a) pontja nem alkalmazható, akkor a 94. § (1) bekezdés b) pontja szerint a hatóság hivatalból megindítja az eljárást. A hatóság azonban ekkor nem az ágazati normában előírt eljárást folytatja le, és nem az ott előírt bírság szankciót alkalmazza, hanem visszatér a Kkv. tv.-hez és érdemi - fellebbezhető - határozatában figyelmeztetést alkalmaz az ott előírt kivételek figyelembe vételével.”

A fenti eljárási rend alapján megállapítható, hogy a hivatkozott eljárásokban az eljáró hatóságok a hatósági ellenőrzés eredményeként – még az eljárás megindítását megelőzően – dönthetnek arról, hogy a szóban forgó esetben alkalmazható-e a Ket. 94. § (1) bekezdés a) pontja, annak alkalmazhatósága esetén ugyanis eljárás megindítása nélkül zárják le az eljárást. A Ket. 94. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak kizártsága esetén a hatósági ellenőrzés során megállapítottak eredményeként hivatalból indítják meg az eljárásukat, és vizsgálják meg a Kkv. tv. alkalmazásának lehetőségét. Az a felek között nem volt vitatott, hogy a perbeli esetben a Ket. 94. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazása szóba sem kerülhetett az alperes (2) bekezdés e) pontjában foglalt, az Infotv. 38. § (1) bekezdése szerinti autonóm államigazgatási szerv státuszára figyelemmel. A bíróság arra mutat rá, hogy a perbeli eljárás az ismertetett eljárási rendtől eltérően nem a hatósági ellenőrzés eredményeként megindított eljárás, hanem az Infotv. 60. § (1) bekezdése alapján a személyes adatok védelméhez való jog érvényesülése érdekében hivatalból megindított hatósági eljárás, melyet konkrét hatósági ellenőrzés nem előzött meg, így fel sem merülhetett annak a lehetősége, hogy az ellenőrzés eredményeként a hatóság az eljárást megindítsa, és a Kkv. tv. szerinti figyelmeztetést alkalmazza. A hivatkozott eljárások lényege éppen az, hogy az eljáró hatóságok nem indítják meg az ágazati jogszabályok szerinti (pl. bírság kiszabására irányuló eljárásukat), azaz az ellenőrzés eredményeként el sem jutnak az ágazati jogszabályban meghatározott eljárás megindításához, hanem az ellenőrzés eredményeként megállapított jogsértés megállapítása okán a Ket. 94. § (1) bekezdés b) pontja értelmében indítanak eljárást, és a kkv. minőség fennállása esetén figyelmeztetést alkalmaznak. Figyelemmel tehát arra, hogy a perbeli esetben az eljárás megindítására nem hatósági ellenőrzés eredményeként került sor, a perbeli esetben az alperesnek nem kellett a Kkv. tv.-t alkalmaznia. Ezen a tényen nem változtat az a felperes által hivatkozott és csatolt dokumentum sem, amely szerint az alperes 2014. évre vonatkozóan ellenőrzési tervet készített, a bíróságnak ugyanis a perbeli eljárást kellett vizsgálnia, továbbá az ágazati jogszabályok szerinti eljárás megindítását követően végzett esetleges ellenőrzési cselekmények (pl. egy helyszíni ellenőrzés lefolytatása) nem változtatnak azon a tényen, hogy a hatóság nem az ellenőrzés eredményeként jut abba a helyzetbe, hogy döntsön az eljárás meg-

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
13.K.33.175/2014/23.

indításáról. Végezetül a bíróság megjegyzi, hogy azokban az eljárásokban amelyek nem hatósági ellenőrzés alapján indulnak, hanem az ágazati jogszabály alapján, és a jogsértés ezen eljárásban feltárássra kerül, a felperesi értelmezés szerint ez azzal a következménnyel járna, hogy a már megindított eljárás megszüntetéséről kellene rendelkezni, és a Ket. 94. § (1) bekezdés b) pontja szerint kellene az eljárást megindítani – figyelemmel arra is, hogy a figyelmeztetés jogalapja nem az ágazati jogszabályban található –, amely eljárási rend nem következik sem a Ket., sem a Kkv. tv., sem az Infotv. rendelkezéseiből.

Az I. rendű felperes hivatkozott továbbá arra, hogy a határozatból a Ket. 94/A. § (1) bekezdése szerinti mérlegelési szempontok nem tűnnek ki. Az Infotv. 60. § (2) bekezdése alapján, az adatvédelmi hatósági eljárásra a közigazgatási hatósági eljárás általános szabályairól szóló törvényt az e törvényben meghatározott eltérésekkel kell alkalmazni. Az Infotv. 61. § (4) bekezdése a Ket. 94/A. § (1) bekezdésében meghatározottaktól eltérően maga rögzíti a bírság kiszabása körében figyelembe veendő szempontokat, ezért az I. rendű felperes Ket. 94/A. § (1) bekezdésének megsértésére való hivatkozása nem foghatott helyt. A bíróság e körben hangsúlyozza továbbá, hogy a bírságot az alperes a kiszabható bírságösszeg 7,5 %-ában állapította meg, amely az egyedi ügyben kiszabható bírságmaximumhoz képest figyelmeztető mértékű, a mérlegelés szempontjai a határozatból megállapíthatók, a felperes pedig nem hozott fel olyan, a jogszabály által kötelezően megjelölt és az eset összes körülményei között figyelembe vehető szempontot, amelyet az alperes nem értékelt.

Nem tartotta megalapozottnak a bíróság az I. rendű felperes kétszeres kötelezésre vonatkozó hivatkozását sem, figyelemmel arra, hogy a kötelezések egyértelműen minden adatkezelő vonatkozásában a saját kezelésű adatállományra vonatkoznak.

Az I. rendű felperes által felhívott Ket. alapelvi [1. § (2), 2. § (1), 4. § (1)] rendelkezések megsértésével kapcsolatban a bíróság arra mutat rá, hogy a Ket. alapelveinek megsértésére önmagában a határozat jogszabálysértő volta csak nyilvánvaló esetben alapítható, melyet a felperesnek egyértelműen bizonyítania kell, erre azonban a peres eljárás során nem került sor, különös figyelemmel arra, hogy a perben vitatott jogkérdés tételes jogi rendelkezések alapján eldönthető volt. Kiemeli a bíróság e körben, hogy az I. rendű felperes által hivatkozottak, miszerint az állásfoglalás jellegű határozat okán az alperes csak a jövőre nézve állapíthatott volna meg kötelezettséget, minden jogszabályi alapot nélkülöz. Az I. rendű felperes ezzel kapcsolatban azt állította, hogy sérti az egyenlő bánásmód követelményét az, hogy a versenytársak a határozatban foglaltak ismeretében az adatkezelési gyakorlatukat átalakíthatják. A bíróság ezzel kapcsolatban arra mutat rá, hogy valamennyi közigazgatási határozatban megállapított jogsértés, és alkalmazott szankció iránymutatásul szolgálhat a közigazgatási jogviszonyok alanyai számára arra vonatkozóan, hogy a jövőbeni magatartásukat (lásd itt adatkezelésüket) hogyan alakítsák. Az egyenlő bánásmód követelményének megsértése legfeljebb abban az esetben merülhetne fel, ha az alperes más jogalanyok vonatkozásában a perbeli jogsértéseket másképpen ítélné meg, vagy másképpen kérné számon, esetlegesen más (enyhébb) szankciót alkalmazna, azaz azonos tényállási elemek esetén más jogkövetkeztetést vonna le, erre vonatkozó adat azonban nem merült fel.

A bíróság a fent kifejtett indokok alapján a perben az alperesi határozat jogszabálysértő voltát nem állapította meg, ezért a felperesek kereseteit a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339. §-a alapján elutasította.

A bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 43. §-ának (3) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felpereseket a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illeték összegének fejenként történő megfizetésére és viselésére.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
13.K.33.175/2014/23.

A bíróság a pervesztes felpereseket kötelezte az alperes perköltségének viselésére, figyelemmel a Pp. 78. § (1) bekezdésére. A bíróság a perköltség összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján állapította meg, figyelemmel az ügy bonyolultságára, a tárgyalások számára, és arra, hogy az alperes jogi képviselője minden tárgyaláson megjelent, és azokon részletes nyilatkozatot tett.

Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2015. évi június hó 18. napján

dr. Varga Eszter s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

